

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 997

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 13 octombrie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.606.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor pentru aprobarea Ghidului specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență, componenta C3 — Managementul deșeurilor, investiția I1. Dezvoltarea, modernizarea și completarea sistemelor de management integrat al deșeurilor municipale la nivel de județ sau la nivel de orașe/comune, subinvestiția I1.D. — Construirea instalațiilor de reciclare a deșeurilor pentru a îndeplini țintele de reciclare din pachetul de economie circulară	2
4.971.	— Ordin al ministrului educației pentru desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj	3
21.452.	— Ordin al ministrului cercetării, inovării și digitalizării pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia	4–5
	ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
	Încheierea din 12 ianuarie 2022 a Curții de Apel Suceava — Secția contencios administrativ și fiscal	6–7
	Decizia nr. 50 din 13 ianuarie 2022 a Curții de Apel Suceava — Secția contencios administrativ și fiscal	7–16

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

pentru aprobarea Ghidului specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență, componenta C3 — Managementul deșeurilor, investiția I1. Dezvoltarea, modernizarea și completarea sistemelor de management integrat al deșeurilor municipale la nivel de județ sau la nivel de orașe/comune, subinvestiția I1.D. — Construirea instalațiilor de reciclare a deșeurilor pentru a îndeplini țintele de reciclare din pachetul de economie circulară

Luând în considerare Referatul de aprobare al Administrației Fondului pentru Mediu nr. 70/ALA din 27.09.2022 privind Ghidul specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență, componenta C3 — Managementul deșeurilor, investiția I1. Dezvoltarea, modernizarea și completarea sistemelor de management integrat al deșeurilor municipale la nivel de județ sau la nivel de orașe/comune, subinvestiția I1.D. — Construirea instalațiilor de reciclare a deșeurilor pentru a îndeplini țintele de reciclare din pachetul de economie circulară,

în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 178/2022, cu completările ulterioare, precum și ale Normelor metodologice de aplicare a prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 124/2021 privind stabilirea cadrului instituțional și financiar pentru gestionarea fondurilor europene alocate României prin Mecanismul de redresare și reziliență, precum și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 155/2020 privind unele măsuri pentru elaborarea Planului național de redresare și reziliență necesar României pentru accesarea de fonduri externe rambursabile și nerambursabile în cadrul Mecanismului de redresare și reziliență, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 209/2022,

ținând cont de prevederile Acordului de implementare nr. 50.728 din 6.09.2022 încheiat între Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor, în calitate de coordonator de reforme și/sau investiții pentru Planul național de redresare și reziliență, și Administrația Fondului pentru Mediu, în calitate de agenție de implementare,

în temeiul prevederilor art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Ghidul specific — Condiții de accesare a fondurilor europene aferente Planului național de redresare și reziliență, componenta C3 — Managementul deșeurilor, investiția I1. Dezvoltarea, modernizarea și completarea sistemelor de management integrat al deșeurilor municipale la nivel de județ sau la nivel de orașe/comune, subinvestiția

I1.D. — Construirea instalațiilor de reciclare a deșeurilor pentru a îndeplini țintele de reciclare din pachetul de economie circulară, prevăzut în anexa*) care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Tánczos Barna

București, 4 octombrie 2022.
Nr. 2.606.

*) Anexa se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 997 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul din șos. Panduri nr. 1, bl. P33, parter, sectorul 5, București.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN**pentru desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj**

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c), respectiv ale art. 29¹ alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare Adresa Fundației „Gheorghe Țițeica” din municipiul Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți, nr. 76 din 23.06.2022, înregistrată la Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar (ARACIP) cu nr. 4.061 din 23.06.2022, pentru desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Consiliului director al Fundației „Gheorghe Țițeica” din municipiul Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți, nr. 9 din 4.07.2022,

ținând cont de dispozițiile Ordinului ministrului educației naționale nr. 4.946/2018*),

ținând cont de art. 9 din Hotărârea Consiliului ARACIP nr. 6/2022,

având în vedere Referatul de aprobare nr. 5.730 din 19.08.2022 privind desființarea unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se desființează unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica”, cu sediul în Str. Unirii nr. 33, orașul Segarcea, județul Dolj, cu nivelul de învățământ „postliceal” (nivel 3 avansat, conform Hotărârii Guvernului nr. 772/2022 privind aprobarea Metodologiei de acordare a creditelor transferabile pentru formarea profesională a adulților, precum și pentru abrogarea Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, și nivel 5, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare), domeniul „sănătate și asistență pedagogică”, calificările profesionale „asistent medical generalist” și „asistent medical de farmacie”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”.

Art. 2. — (1) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar are obligația de a comunica unității de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj, prevederile prezentului ordin, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a acestuia.

(2) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj, are dreptul de a contesta decizia ministrului educației privind desființarea în termen de 30 de zile de la

comunicarea dispozițiilor prezentului ordin, conform reglementărilor legale în vigoare.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj, nu mai are dreptul de a școlariza elevi în anul I la nivelul de învățământ „postliceal” (nivel 3 avansat, conform Hotărârii Guvernului nr. 772/2022, și nivel 5, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare), domeniul „sănătate și asistență pedagogică”, calificările profesionale „asistent medical generalist” și „asistent medical de farmacie”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență”, menționate la art. 1, începând cu anul școlar 2022—2023, și va desfășura procesul de învățământ în lichidare, având obligația de a asigura școlarizarea elevilor până la finalizarea absolvirii nivelului de învățământ menționat anterior.

Art. 4. — Ministerul Educației, Fundația „Gheorghe Țițeica” din municipiul Drobeta-Turnu Severin, județul Mehedinți, unitatea de învățământ preuniversitar particular Școala Postliceală Sanitară „Gheorghe Țițeica” din orașul Segarcea, județul Dolj, Inspectoratul Școlar Județean Dolj și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 30 august 2022.

Nr. 4.971.

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 4.946/2018 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

MINISTERUL CERCETĂRII, INOVĂRII ȘI DIGITALIZĂRII

ORDIN

pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia

Având în vedere:

— Hotărârea Guvernului nr. 933/2022 privind aprobarea Strategiei naționale de cercetare, inovare și specializare inteligentă 2022—2027;

— Hotărârea Guvernului nr. 583/2015 pentru aprobarea Planului național de cercetare-dezvoltare și inovare pentru perioada 2015—2020 (PNCDI III), cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.265/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice privind contractarea, finanțarea, monitorizarea și evaluarea programelor, proiectelor de cercetare-dezvoltare și inovare și a acțiunilor cuprinse în Planul național de cercetare-dezvoltare și inovare, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 20.898/2022*) privind aprobarea metodologiei de selecție a membrilor Consiliului Național al Cercetării Științifice;

— prevederile art. 217 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare;

— Referatul de aprobare nr. 219 din 23.08.2022 privind modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia,

în temeiul prevederilor art. 12 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 371/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul cercetării, inovării și digitalizării emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa nr. 2 la Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 3.463/2020 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare a Consiliului Național al Cercetării Științifice, precum și a componenței nominale a acestuia, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 18 martie 2020, cu modificările ulterioare, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Cercetării, Inovării și Digitalizării cu atribuții în domeniul cercetării, dezvoltării și inovării, precum și Consiliul Național al Cercetării Științifice vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul cercetării, inovării și digitalizării,
Sebastian-Ioan Burduja

București, 29 septembrie 2022.
Nr. 21.452.

*) Ordinul ministrului cercetării, inovării și digitalizării nr. 20.898/2022 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

COMPONENȚA NOMINALĂ
a Consiliului Național al Cercetării Științifice

Nr. crt.	Prenumele și numele	Funcția	Afilierea instituțională	Domeniul
1.	Nicolae Panin	Membru	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Geologie și Geoecologie Marină	Biologie
2.	Costin Sorin Bîldea	Vicepreședinte	Universitatea Politehnica din București	Științe ingineresti
3.	Flavius Solomon	Vicepreședinte	Institutul de Istorie „A.D. Xenopol” Iași al Academiei Române	Științe umaniste
4.	Paul-Andrei Păun	Membru	Universitatea București	Matematică
5.	Ileana Mânduțeanu	Membru	Institutul de Biologie și Patologie Celulară „Nicolae Simionescu”	Biologie
6.	Alexander Baumgarten	Membru	Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca	Științe umaniste
7.	Laurențiu Stoleriu	Membru	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași	Fizică
8.	Mirela Voiculescu	Membru	Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați	Științele pământului
9.	Irinel Popescu	Membru	Academia Română	Medicină
10.	Gabriel Bădescu	Membru	Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca	Științe sociale
11.	Mihai Gîrțu	Membru	Universitatea „Ovidius” din Constanța	Fizică
12.	Gabriela Râpeanu	Membru	Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați	Biotehnologie
13.	Antonio Marian Rădoi	Membru	Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Microtehnologie — IMT București	Știința materialelor
14.	Mihaela Florea	Președinte	Universitatea București	Chimie
15.	Gabriela Cârjă	Membru	Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași	Știința materialelor
16.	Bogdan Ovidiu Popescu	Membru	Universitatea de Medicină și Farmacie din București	Medicină
17.	Cosmin Chiorean	Membru	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca	Științe ingineresti
18.	Lucian Drăguț	Membru	Universitatea de Vest din Timișoara	Științele pământului
19.	Valeriu Cristian Pîrvu	Membru	Universitatea Politehnica din București	Chimie
20.	Dana Petcu	Membru	Universitatea Politehnica din Timișoara	Știința și tehnologia informației
21.	Claudia Diana Sabău-Popa	Membru	Universitatea din Oradea	Științe sociale
22.	Bogdan Negrea	Membru	Academia de Studii Economice din București	Științe economice
23.	Simona Mitroiu	Membru	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași	Științe umaniste

ACTE ALE INSTANŢELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECŢIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ŞI FISCAL

ÎN CHEIERE

Şedinţa publică din 12 ianuarie 2022

Dosar nr. 3.384/86/2021

Preşedinte — Gabriel Florariu
Judecător — Diana Grigorean
Judecător — Ioana Loredana Posteuca
Grefier — Liliana Huţuleac

Pe rol, judecarea recursului declarat de pârâta Universitatea „Ştefan cel Mare” Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, Str. Universităţii nr. 13, împotriva Sentinţei nr. 540 din 8 septembrie 2021, pronunţată de Tribunalul Suceava — Secţia de contencios administrativ şi fiscal, intimat fiind reclamantul Căluş Florin, cu domiciliul ales în municipiul xxx, str. xxx nr. xxx, şi Nuţ Gabriela Ştefania şi Asociaţia Daria Constanţa, ambii cu domiciliul în municipiul xxx, cu cerere de intervenţie accesorie.

La apelul nominal, făcut în şedinţa publică, se prezintă consilier juridic Boicu Posaştiuc Oana pentru recurentă, lipsă fiind celelalte părţi.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

Se face referatul cauzei, de către grefierul de şedinţă, după care instanţa constată că nu s-a dat curs solicitării instanţei de la termenul anterior de a se semna cererea de intervenţie în interesul intimatului formulată de numita Nuţ Gabriela Ştefania şi Asociaţia Daria Constanţa, invocă, din oficiu, excepţia lipsei semnăturii cererii de intervenţie şi acordă cuvântul atât asupra acesteia, cât şi asupra recursului formulat.

Consilier juridic Boicu Posaştiuc Oana, în ceea ce priveşte constatarea ca nulă a cererii de intervenţie, solicită admiterea acestei excepţii şi afirmă că a invocat în nota de şedinţă comunicată instanţei la 3 ianuarie 2022 că cererea de intervenţie nu îndeplineşte condiţiile impuse prin articolul 148 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nefiind semnată. De asemenea, precizează că a verificat înainte de începerea şedinţei de judecată cererea de intervenţie şi, într-adevăr, aceasta nu este semnată.

În ceea ce priveşte recursul formulat de pârâta-recurentă, solicită admiterea acestuia, casarea în parte a Sentinţei nr. 540 din 8 septembrie 2021, pronunţată de Tribunalul Suceava, reţinerea cauzei spre rejudecare în sensul respingerii cererii de anulare a art. 2 lit. a) şi b) din Hotărârea Senatului Universităţii „Ştefan cel Mare” nr. 29 din 22.04.2021 şi respingerea cererii de obligare a recurentului la plata cheltuielilor de judecată, aşa cum a indicat în cererea de recurs şi prin răspunsul la întâmpinare. Argumentează că motivele de casare sunt cele prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 6 şi 8 din Codul de procedură civilă, a motivat şi detaliat faptul că hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau motivele sunt contradictorii şi străine cauzei, hotărârea a fost dată cu aplicarea greşită a normelor de drept material. Astfel, doar exemplificativ, pentru motivul de recurs prevăzut la art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă a arătat că instanţa de fond a reţinut ca argument susţinerea nedovedită a reclamantului că nu a avut internet în cămin şi, pe baza acestei simple afirmaţii, instanţa a respins excepţia tardivităţii iniţierii procedurii prealabile, petentul nu a adus nicio dovadă în acest sens; instanţa de fond şi-a întemeiat sentinţa pe alegaţii fără niciun fundament ştiinţific şi, mai ales, fără a avea competenţa să se pronunţe asupra acestui gen de teorii medicale, arătând că deşi vaccinarea poate contribui la creşterea imunităţii nu reprezintă o garanţie, şi pe alte alegaţii de

acest sens a considerat astfel să îşi motiveze decizia; instanţa de fond nu a motivat pe fondul cauzei de ce a înţeles să respingă argumentele recurenteii că nu a existat o încălcare a prevederilor art. 16, art. 26 şi art. 34 din Constituţia României, aspecte pentru care recurenta a adus argumente detaliate; nu a arătat în niciun fel de ce a respins aceste argumente ale recurenteii; instanţa de fond a motivat respingerea excepţiei prematurităţii introducerii acţiunii în contextul nefinalizării procedurii prealabile, de altfel tardiv introdusă, prin faptul că plângerea prealabilă nu ar fi obligatorie pentru a ataca în instanţă hotărârea Senatului Universităţii „Ştefan cel Mare” Suceava, instanţa afirmând că Regulamentul Senatului Universităţii „Ştefan cel Mare” Suceava conţine o prevedere care arată că hotărârile senatului universităţii sunt obligatorii şi definitive pentru întreaga comunitate universitară nu ar mai fi necesară parcurgerea procedurii prealabile potrivit legii contenciosului administrativ or, este evident că o normă internă a unei instituţii publice, a Universităţii „Ştefan cel Mare” din Suceava, nu poate să deroge de la legea contenciosului administrativ care instituie obligativitatea procedurii prealabile; instanţa de fond a apreciat în mod contradictoriu că plângerea nu este obligatorie prin derogare de la legea contenciosului administrativ; total străin de natura cauzei, instanţa de fond a motivat respingerea excepţiei prematurităţii prin faptul că solicitarea nu a fost intitulată formal plângere, nu poate conduce la concluzia că procedura prealabilă nu a fost declanşată, or, recurenta nici nu a susţinut acest aspect, instituţia a tratat solicitarea studentului ca pe o plângere; întrucât în completarea plângerii studentul a introdus şi o cerere explicit bazată pe legea informaţiilor de interes public, recurenta a dat un răspuns la cerere în termenul legal care este mai mic decât termenul de 30 de zile de la acea solicitare inclusă în plângere, or, instanţa, interpretând greşit legislaţia, a arătat că excepţia prematurităţii introducerii acţiunii invocată de recurentă trebuie respinsă pentru faptul că prin acel răspuns explicit dat pentru un anumit punct din plângere recurenta ar fi răspuns la toată plângerea, or în cauză era vorba de plângere prealabilă pe legea contenciosului administrativ şi studentul avea introdusă şi o solicitare pe legea informaţiilor de interes public.

Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă „când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greşită a normelor de drept material”, arată că instanţa de fond este cea care interpretează greşit prevederile legale în ceea ce priveşte răspunsul la cererea prealabilă în privinţa hotărârii senatului; instanţa de fond interpretează însăşi hotărârea senatului în mod eronat considerând restrictive impunerile realizate de senat în exercitarea atribuţiilor pe care le are de a gestiona întreaga activitate a universităţii, impunerile alternative de a aduce la cazarea în cămine unul din trei documente fie dovada vaccinului, fie testul negativ pe care îl suportă universitatea, deci nu este o încălcare a drepturilor studenţilor prin impunerea unor cheltuieli la care nu ar putea să facă faţă, s-au decontat, studentul Căluş Florin a recunoscut şi la instanţa de fond că i-a fost decontat testul şi există hotărâre de senat în acest sens, sau dovada trecerii prin boală; instanţa de fond susţine că se

încalcă dreptul la învățătură prin încălcarea dreptului la cazare, or, hotărârea senatului nu a avut ca sens să fie dat afară de pe lista de cazare studentul care nu aduce un test negativ la momentul cazării, ci doar că acesta va fi cazat, pentru siguranța celorlalți studenți, doar din momentul în care are testul pozitiv și care este suportat de recurentă. Precizează că în anul universitar anterior recurenta a suportat prin Hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” Suceava nr. 105 3 teste pentru fiecare student. Așadar, consideră că interpretarea instanței de fond că prin textul hotărârii Senatului USV au fost încălcate drepturi și libertăți prin măsurile luate nu este reală și arată că nu a înțeles foarte bine procedura de cazare efectiv

instituită prin acea hotărâre. Pentru motivele arătate solicită admiterea recursului, casarea sentinței recurate și, având în vedere hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” Suceava privind cazarea la sfârșitul lunii septembrie și începutul lunii octombrie, la acest moment acțiunea este rămasă fără obiect, iar, în subsidiar, solicită respingerea acesteia pentru motivele indicate la fondul cauzei. Mai arată că s-au depus la dosar note de ședință care par a fi semnate de petent, este inserată o semnătură unde se observă foarte clar că este copiată dintr-o altă scanare, și care se referă la constatarea ca neconstituțională a hotărârilor de instituire a stării de alertă, fiind vorba de neconstituționalitatea hotărârii Parlamentului.

Instanța admite excepția nulității lipsei de semnătură în ceea ce privește cererea de intervenție, respinge cererea de amânare a pronunțării formulată de autoarea cererii de intervenție și rămâne în pronunțare față de recursul promovat în cauză.

CURTEA,

Din lipsă de timp pentru deliberare,

DISPUNE:

Amână pronunțarea la 13 ianuarie 2022.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței azi, 12 ianuarie 2022.

Președinte,

Judecători,

Grefier,

CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA Nr. 50

Ședința publică din 13 ianuarie 2022

Dosar nr. 3.384/86/2021

Președinte — Gabriel Florariu
Judecător — Diana Grigorean
Judecător — Ioana Loredana Posteuca
Grefier — Liliana Huțuleac

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, Str. Universității nr. 13, împotriva Sentinței nr. 540 din 8 septembrie 2021 pronunțate de Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, intimat fiind reclamantul Căluș Florin, cu domiciliul ales în municipiul xxx, str. xxx nr. 3, și Nuț Gabriela Ștefania și Asociația Daria Constanța, ambii cu domiciliul în municipiul xxx — cu cerere de intervenție accesorie.

Dezbaterile asupra recursului au avut loc în ședința publică din 12 ianuarie 2022, susținerile reprezentantei pârâtei-recurente fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, și când, din lipsă de timp pentru deliberare, pronunțarea s-a amânat pentru astăzi.

După deliberare,

CURTEA,

asupra recursului de față, constată:

Prin Cererea adresată Tribunalului Suceava la data de 13 august 2021 și înregistrată cu nr. 3.384/86/2021, reclamantul Căluș Florin, în contradictoriu cu pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună următoarele:

1. obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, conform art. 451 din Codul de procedură civilă;

2. despăgubiri în cuantum de 20.000 de lei, pentru lezarea drepturilor prevăzute de CEDO, conform art. 18 alin. (3) din Legea nr. 544/2004;

3. anularea art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” Suceava nr. 29/22.04.2021;

4. suspendarea Hotărârii senatului nr. 29/22.04.2021, conform art. 14 alin. (1) din Legea nr. 544/2004, până la soluționarea cauzei;

5. în baza art. 201 alin. (4) din Codul de procedură civilă, solicită fixarea unor termene procedurale foarte scurte de maximum 48 de ore, precum și judecarea de urgență;

6. în baza art. 159 din Codul de procedură civilă, solicită scurtarea la termen la 48 de ore a termenului de citație a pârâtului și înmânarea acesteia prin agent procedural;

7. a solicitat instanței să se pronunțe în maximum 48 de ore de la finalizarea dezbaterilor.

Prin întâmpinare, pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, în ceea ce privește solicitarea de suspendare a executării actului administrativ, învederează instanței că cererea de suspendare este inadmisibilă deoarece reclamantul nu a sesizat senatul universității, ca emitent al actului, în termenul legal de 30 de zile de la data comunicării actului.

Prin adresa de completare din data de 9 august 2021, pentru prima oară reclamantul a adus în discuție solicitarea de anulare a art. 2 din Hotărârea senatului nr. 29/20.04.2021.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse, a solicitat respingerea acțiunii ca inadmisibilă, pentru excepțiile invocate și a solicitării de suspendare a aplicării Hotărârii Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, pentru motivele expuse.

Prin Sentința nr. 540 din 8 septembrie 2021, Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal a respins excepțiile invocate prin întâmpinare ca nefondate; a admis acțiunea având ca obiect „anulare act administrativ”, formulată de reclamantul Căluș Florin, în contradictoriu cu pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare”; a anulat art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava; a respins cererea în despăgubiri ca neîntemeiată; a admis cererea de suspendare formulată de reclamantul Căluș Florin, în contradictoriu cu pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare”; a suspendat, în ce îl privește pe reclamant, executarea dispozițiilor art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea nr. 29 din 22 aprilie 2021 adoptată de Senatul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, până la soluționarea definitivă a cauzei; onorariul avocatului din oficiu Barabaș Liliana în cuantum de 940 lei, conform Delegației pentru asistență obligatorie nr. 1.942/2021, s-a avansat din fondurile Ministerului Justiției; a obligat pârâta să plătească statului suma de 1.010 lei cu titlul de cheltuieli judiciare, din care 70 lei taxe de procedură și 940 lei onorariu avocat.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava.

În motivare, pârâta-recurentă a arătat că în cauză sunt incidente motivele de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 6 și art. 488 alin. (1) pct. 8 din Codul de procedură civilă, pe care le-a inserat.

Referitor la art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, pe care l-a inserat:

— „*nu cuprinde motivele*” — a arătat că este reținută ca justificare a respingerii excepției tardivității susținerea reclamantului că nu a existat internet în cămin, fără ca acesta să fi adus vreo probă în acest sens; instanța a adus argumente nedovedite, neprobate în niciun fel, ceea ce echivalează cu lipsa motivării, argumente precum cel că, „deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS-CoV-2”; nu există motivarea pentru care pe fondul cauzei a înțeles să respingă argumentele recurente că nu a existat o încălcare a prevederilor articolelor 16, 26 și art. 34 din Constituția României;

— *cuprinde motive contradictorii* — a arătat că aprecierea instanței că plângerea prealabilă nu ar fi obligatorie întrucât senatul universității ar fi derogat prin regulamentul său de la lege vine în contradicție cu afirmația ulterioară, „or, actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege” (evident, a doua afirmație este cea reală), interpretând în continuare limitative atribuțiile senatului universității și ajungând la concluzia că Senatul USV nu ar avea dreptul să stabilească modul de acces în căminele care fac parte din patrimoniul universității;

— *motive străine de natura cauzei* — a arătat că instanța a motivat respingerea excepției prematurității: „faptul că solicitarea nu a fost intitulată formal plângere, nu poate conduce la concluzia că procedura prealabilă nu a fost declanșată” în condițiile în care nici nu s-a susținut aceasta;

— instanța a adus argumente care ar putea contrazice o eventuală impunere a vaccinării, or, în cauză este vorba despre oferirea unor alternative, totuși instanța a motivat „În România vaccinarea nu este obligatorie, nefiind adoptată o lege în acest sens, iar pe de altă parte, deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS-CoV-2.”;

— deși reclamantul își întemeiază acțiunea pe așa-zisele motive de discriminare, invocând nerespectarea „dreptului său

la cazare” și prevederi constituționale pretins a fi fost încălcate, instanța a motivat decizia sa cu argumente străine de obiectul cauzei, referitoare la forța probantă a testului RT-PCR, la capacitatea vaccinului de a crește imunitatea, total irelevante pentru cauză.

Referitor la dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 8, pe care l-a inserat (norme de drept material greșit aplicate fiind: prevederile articolului 7 din OUG nr. 141/2020, art. 11 din HG nr. 432/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, prevederile art. 1 alin. (3) și art. 2 din Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății nr. 3.235/93 din 4 februarie 2021, prevederile art. 7 și 11 din Legea nr. 554/2004, art. 76 alin. (2) din Regulamentul Senatului USV, prevederile art. 2 din Hotărârea senatului universității nr. 29/22 aprilie 2021.)

Recurentul a arătat că la data de 22 aprilie 2021 a fost aprobată în Senatul Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava Hotărârea nr. 29, prin care se indică faptul că la cazarea în căminele universității pentru anul universitar 2021—2022 (anul universitar începe la data de 1 octombrie 2021), studenții vor prezenta alternativ unul din 3 documente: fie dovada vaccinării, fie dovada unui test RT PCR pentru COVID-19 negativ efectuat cu cel mult 3 zile înainte de data cazării, fie adeverința de la medicul de familie eliberată cu cel mult 6 luni înaintea cazării, din care să rezulte că au trecut prin boală. În conformitate cu prevederile Regulamentului senatului universității, această hotărâre a fost adusă la cunoștința comunității universitare la data de 26 aprilie 2021, astfel cum reiese din dovada depusă la dosarul cauzei.

La data de 5 august 2021 a fost primită la universitate Notificarea nr. 16.573/5.08.2021, depusă la dosarul instanței de fond, prin care i-a adus la cunoștință o serie de aserțiuni privind faptul că la nivel național vaccinarea nu este obligatorie, dar prin care nu se solicita anularea hotărârii.

Ulterior, la data de 9 august 2021, reclamantul a depus un înscris prin care arată că revine cu completări asupra Notificării nr. 16.573/5.08.2021: „în concluzie doresc anularea art. 1 și 2 din Hotărârea senatului nr. 29/20.04.2021, deoarece contravine legilor și convențiilor europene. Completările au fost înregistrate la USV cu nr. 16.678 din 9.08.2021. În această completare este inserată și o solicitare expres întemeiată pe prevederile Legii nr. 544/2001 privind informațiile de interes public, solicitare care a fost disjunctă de restul cererii având un obiect total diferit și un termen legal diferit de răspuns, de 10 zile, motiv pentru care a răspuns separat doar la această cerere, astfel cum a indicat și la instanța de fond.

La data de 16 august 2021 este comunicată USV acțiunea reclamantului prin care solicită anularea articolului 2 literele a și b din Hotărârea senatului nr. 29/22.04.2021.

Instanța a admis acțiunea în anulare a articolului 2 literele a și b, ajungând la această soluție prin interpretarea greșită a normelor de drept enumerate mai sus, iar motivarea deciziei a fost realizată printr-o serie de motive contradictorii, străine cauzei sau chiar fără niciun fel de argumente legale.

Astfel, se poate observa că instanța a interpretat eronat chiar normele cuprinse în Hotărârea senatului universității nr. 29 din 22 aprilie 2021, deoarece a considerat o restrângere a drepturilor studenților faptul că li se cere ca „la cazare” să prezinte unul din documentele respective. Instanța arată astfel despre măsuri restrictive ce ar fi impuse, or niciun drept nu este restricționat prin solicitarea alternativă a 3 documente. Astfel, faptul că se solicită „la cazare” este diferit de a i se fi solicitat pentru a obține dreptul de cazare. În fapt, articolul înseamnă că studentul care a obținut drept de cazare în căminele universității,

fiind inclus pe listele de cazare, atunci când se prezintă efectiv să se cazeze va prezenta unul din aceste documente, cel care se potrivește situației sale: fie un test negativ, fie dovada vaccinului, dacă este vaccinat, fie adeverința că a fost bolnav, dacă se află în această situație. În cazul în care nu le poate prezenta pe cele 2 de la literele b sau c și își face un test care iese pozitiv nu înseamnă că pierde dreptul de a se caza în cămin, ci doar că se va prezenta din nou să se cazeze după ce este vindecat.

Referitor la respingerea excepțiilor pe care le-a invocat la instanța de fond, recurenta a arătat că interpretarea normelor interne ale universității, aprobate de senatul universității, coroborată cu interpretarea articolului 7 din Legea contenciosului administrativ, este eronată. Nu se poate deroga prin norme interne de la prevederile Legii contenciosului administrativ; nicio prevedere din Legea contenciosului sau din normele de tehnică legislativă nu susține această interpretare.

Pe de altă parte, interpretarea că prin folosirea termenului definitiv ar însemna că măcar intenția senatului a fost să nu se poată ataca în niciun fel hotărârea sa ar putea să însemne că nici instanța nu o poate anula. Utilizarea termenului definitiv se face în mod uzual pentru a contura caracterul definitiv al hotărârilor instanței, or, în acest context, dacă instanța interpretează că Regulamentul senatului a derogat de la Legea contenciosului, nu se justifică de ce consideră că a derogat doar de la obligativitatea cererii prealabile, și nu și de la posibilitatea de a ataca în instanță prevederile actului administrativ emis de senatul universității.

Este, evident, o greșită interpretare a dispozițiilor legale din Legea contenciosului administrativ, precum și o total eronată interpretare a normelor interne ale universității.

Totodată, aceste argumente sunt contradictorii atât în contextul menționat, cât și prin faptul că ulterior, în aceeași hotărâre, după ce senatului universității i-a fost „conferit” de instanță „dreptul” de a deroga de la normele legii contenciosului, se subliniază că nu ar avea dreptul să instituie reglementări pentru trierea epidemiologică la cazarea în căminele universității, în condițiile în care senatul universității, conform Legii educației naționale, este cel care aprobă organizarea și funcționarea universității. Așadar, pe de o parte, instanța susține că prin Regulamentul senatului s-a derogat de la Legea contenciosului și, în aceeași hotărâre: Măsurile dispuse de către senatul universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege.

Pe cale de consecință, interpretarea instanței că, dacă în Regulamentul Senatului USV se specifică despre hotărârile senatului că ar fi definitive și obligatorii pentru comunitatea universitară, aceasta ar însemna că cererea prealabilă nu este obligatorie este profund eronată și în profundă contradicție nu numai cu prevederile legale, ci și cu argumentele ulterioare ale instanței. Așadar, pe această motivare în mod greșit se bazează respingerea excepției.

Instanța a reținut ulterior că: „De altfel, și în ipoteza în care s-ar aprecia a fi aplicabile prevederile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, tribunalul reține că termenul de formulare a plângerii prealabile curge de la comunicarea hotărârii în discuție, respectiv de la momentul la care reclamantul a luat cunoștință efectiv de conținutul acestui act, or, față de modalitatea de comunicare prin publicare, este greu de stabilit data la care acesta a cunoscut efectiv actul, reclamantul motivând că în cămin internetul a fost întrerupt”.

În această argumentare instanța a indicat greșita înțelegere atât a normei din Regulamentul USV care instituie: hotărârile vor fi aduse la cunoștință prin publicarea acestora pe site-ul

USV, cât și a prevederilor art. 7 din Legea contenciosului administrativ. Astfel, Regulamentul prevede că modalitatea prin care sunt transmise comunității universitare reglementările emise de senat este prin publicare pe site. Pe cale de consecință, dovedind care a fost data comunicării, aceasta este cea de la care încep să curgă termenele.

Or, în mod cu totul inexplicabil, instanța a ignorat acest sens al articolului din regulamentul și, fără să motiveze în vreun fel, a decis că este greu de stabilit care este data la care reclamantul a cunoscut prevederile hotărârii. Mai mult, instanța a luat în considerare, fără să fie adusă vreo probă, susținerea că în cămin nu ar fi fost internet, acesta constituind motivul pentru care reclamantul a luat cunoștință mai târziu de prevederile hotărârii.

A arătat că interpretarea instanței că nu este certă data luării la cunoștință de către reclamant a hotărârii, în pofida faptului că în Regulamentul senatului se precizează că aducerea la cunoștință se face prin publicarea pe site, este o interpretare eronată.

Pe de altă parte, decizia de a admite susținerea că „nu a avut internet” în lipsă de probe și a-și întemeia motivarea pe această susținere neprobată echivalează cu nemotivarea acestui argument adus de instanță. În mod vădit nu constituie motiv temeinic un argument neprobat, așadar interpretarea instanței este eronată și nu poate sta la baza respingerii excepției.

Pârâta a comunicat reclamantului răspunsul nr. 16.907/16.08.2021 în baza Legii nr. 544/2001, fără a face nicio mențiune cu privire la solicitarea de revocare. Faptul că solicitarea nu a fost intitulată formal plângere nu poate conduce la concluzia că procedura prealabilă nu a fost declanșată. De altfel, pârâta putea solicita informații suplimentare pentru a putea califica cererea formulată.

Această constatare a instanței indică o lipsă de înțelegere a prevederilor Legii nr. 544/2001 privind informațiile de interes public.

Din moment ce a fost transmisă o cerere expres întemeiată pe prevederile Legii nr. 544/2001 privind informațiile de interes public, devin incidente exclusiv pentru acea solicitare procedurile specificate în această lege. Așadar, reclamantului i s-a transmis un răspuns în baza Legii informațiilor de interes public, numai la solicitarea bazată pe această lege, astfel cum reiese și din documentele depuse de dumnealui la dosar.

Instanța a făcut o confuzie între răspunsul la cererea bazată pe Legea informațiilor de interes public cu răspunsul din cadrul procedurii prealabile prevăzute de Legea contenciosului administrativ. „De asemenea, este excesiv a imputa reclamantului că nu a așteptat împlinirea termenului de 30 de zile calculat de la data înregistrării notificării la pârâtă, pentru a introduce acțiunea în anulare, în condițiile în care, așa cum s-a arătat, pârâta a comunicat un răspuns cererii sale”.

Deosebit de acestea, se remarcă faptul că motivarea este contradictorie în acest punct. Astfel aduce argumente că reclamantul a formulat o plângere prealabilă, or, recurenta nu a contestat acest fapt. În descrierea situației de fapt a indicat că ulterior documentului numit Notificare au fost aduse completări care au clarificat că este vorba despre o plângere prealabilă. Față de acest aspect a arătat că cererea prealabilă a fost introdusă tardiv față de data aducerii la cunoștință a actului atacat, în timp ce acțiunea în instanță a fost introdusă prea devreme, prematur, înainte de a afla dacă senatul este de acord cu plângerea. Instanța a reținut că „nu se poate concluziona că plângerea prealabilă nu a fost declanșată”. Motivele sunt contradictorii în condițiile în care recurenta nu a contestat că ar fi introdus o plângere prealabilă.

A invocat și inserat art. 11 din Legea nr. 554/2004 și a arătat că acțiunea de anulare, fiind comunicată universității de instanță

la 7 zile după data precizărilor aduse notificării (și la 11 zile de la data notificării), nu respectă acest articol.

Instanța a interpretat eronat că răspunsul la cererea de informații de interes public, datat 16 august, ar fi răspunsul la cererea prealabilă, aducând o greșită interpretare a celor două legi sus-menționate. De observat că la data la care i s-a răspuns cererii de informații de interes public (16 august) deja era introdusă acțiunea (comunicată recurentei pe 16 august), ceea ce înseamnă că, chiar și față de aceasta, acțiunea este introdusă prea devreme, astfel încât trebuia respinsă ca inadmisibilă datorită prematurității.

Argumentele ulterioare ale instanței, în cadrul cărora justifică interesul prezentat de reclamant pentru introducerea acțiunii prin faptul că a fost lăsat să stea permanent în cămin, deci că a avut continuitate la cazare, sunt vădit contradictorii și, de asemenea, instanța nu a motivat respingerea argumentelor recurentei aduse în interpretarea art. 33 din Codul de procedură civilă. Prin urmare, dacă activitatea judiciară nu îi poate procura părții un interes practic, cererea sa va fi respinsă pentru lipsa acestei cerințe. Or, în mod contradictoriu, deși reclamantul recunoaște că stă în cămin în mod continuu, se consideră că el are un interes practic. Interesul trebuie să fie născut, în opinia Codului de procedură civilă, or această condiție nu poate fi considerată îndeplinită din moment ce la data introducerii acțiunii reclamantul nu se află în situația în care să se fi definitivat listele de cazare ale anului universitar 2021—2022 (deoarece acestea se stabilesc în luna septembrie), iar hotărârea atacată nici nu este de actualitate, intrând în vigoare pentru anul universitar 2021—2022. Această chestiune în mod vădit instanța a interpretat-o eronat.

Pe cale de consecință, acțiunea trebuia respinsă ca inadmisibilă pentru motivele arătate de recurentă la instanța de fond.

Referitor la fondul cauzei, motivările instanței sunt în mod clar bazate pe interpretarea eronată a legislației menționate; unele dintre ele sunt străine de fondul cauzei și concluziile sunt de multe ori nemotivate, în lipsa unor argumente probate.

A arătat că instanța a interpretat eronat dispozițiile din articolul 7 din OUG nr. 114/2020 și pe cele ale normelor legale invocate de recurentă pentru a argumenta dreptul Senatului USV de a reglementa modul de organizare și funcționare în cadrul campusului universității în vederea asigurării dreptului la educație al studenților (art. 213 din Legea educației naționale, art. 51 din Carta universității).

Conform OUG nr. 114/2020 — art. 7, coroborat cu prevederile din Legea educației naționale, senatul universității are o serie de responsabilități privind organizarea activității didactice. Or, în interpretarea instanței, observă că aceasta rupe actul didactic de asigurarea condițiilor pentru participarea la acest act didactic. Faptul că pentru asigurarea accesului la activitatea educațională este necesar să fie gestionate de universitate căminele universității pare să scape înțelegerii instanței. Căminele sunt gestionate în vederea asigurării accesului la actul educațional, nu pot fi gestionate separat de acesta. Mai ales în context pandemic, senatul a trebuit să se asigure că, în vederea exercitării dreptului la educație, studenții din afara orașului vor putea beneficia de cazare. Instanța pare să nu înțeleagă că „reluarea activităților didactice care presupun prezența fizică a studenților” implică, evident, reîntoarcerea în campusul universității a studenților și, implicit, reluarea procedurilor de cazare. Aceste responsabilități ale senatului universității nu pot fi, în niciun caz, separate. Așadar, interpretarea restrictivă a instanței că senatul universității ar avea dreptul să organizeze exclusiv activitățile didactice, rezumându-se numai la cursuri/seminare/laboratoare, este o interpretare greșită, ce

dovedește neînțelegerea legislației. Mai mult decât atât, instanța a interpretat astfel că OUG nr. 114/2021 restricționează drepturile pe care Legea educației naționale le dă senatului universității [art. 213 alin. (2) lit. h)] din care reiese că senatul aprobă metodologiile și regulamentele privind organizarea și funcționarea universității, or, nu acesta este sensul OUG nr. 114/2021.

A arătat că susținerile instanței sunt și contradictorii, având în vedere că recunoaște că articolul din OUG nr. 114 se referă la obligația de a lua măsuri pentru asigurarea dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, dar consideră că acestea nu privesc faptul că studenții tocmai în cămine, unde locuiesc în spații comune, riscă să se îmbolnăvească.

Instanța a argumentat printr-o interpretare limitativă dreptul senatului de a lua măsuri în baza autonomiei universitare, cu respectarea prevederilor legale, și afirmă că „măsurile dispuse de către senatul universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege”.

Or, astfel cum a indicat, și prin această argumentare este evidentă lipsa de înțelegere a normelor din însăși hotărârea atacată, dar și eronata interpretare a normelor Legii educației naționale și a OUG nr. 114/2021 care instituie responsabilitatea senatului universității pentru organizarea și desfășurarea actului didactic, a întregii universități și, chiar cum instanța a precizat, de a lua măsuri generale de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, în scopul asigurării dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățatură, studenți și personalul din sistemul național de învățământ.

Este o motivare contradictorie, în contextul în care se recunoaște obligația de a lua aceste măsuri, și totodată se neagă că acestea pot fi luate de senatul universității. Astfel, senatul, pentru a îndeplini un scop legitim, anume apărarea drepturilor la sănătate și educație al studenților (astfel cum a indicat în documentele de la fond), a instituit ca măsură de protecție ca, la cazare, cei care au dreptul să fie cazați să prezinte alternativ unul dintre documente. Nu a argumentat instanța prin ce anume se adaugă la lege sau se substituie legiuitorului senatul.

A arătat că vaccinarea este un act care are loc în condiții legale, conform politicii de sănătate publică a statului, deci a solicita de la studenții vaccinați dovada vaccinării nu încalcă nicio prevedere legală, având în vedere și contextul și scopul actual. Instanța afirmă că vaccinarea nu este obligatorie. Acest argument este străin cauzei, drept care a precizat că, tocmai fiindcă vaccinarea nu este obligatorie, se solicită studenților alternativ dovezii vaccinului un test RT-PCR negativ. Cazarea se face în anul universitar 2020—2021, deci până la începerea anului universitar 2021—2022. Această precizare are relevanță pentru a se vedea că în perioada în care se face cazarea este aplicabilă, astfel cum a arătat și în fața instanței de fond, Hotărârea senatului universității nr. 105/2020, în care se indică faptul că studenților le sunt decontate până la data de 1 octombrie 2021 (pe parcursul anului universitar în curs) un număr de 3 astfel de teste.

A arătat că, în contextul în care a fost cazat o singură dată pe parcursul anului universitar, fiind în mod excepțional lăsat să locuiască și în continuare în cămin, astfel cum a recunoscut și în instanță, a solicitat doar decontarea unui singur test RT-PCR, prin urmare, mai are dreptul la 2 astfel de decontări de teste, în această situație fiind cu atât mai greu de înțeles interesul său în promovarea acțiunii.

De asemenea, este eronat să se considere că prin aceste solicitări la cazare studenții ar fi constrânși, în condițiile în care

nimic nu îi obligă să se cazeze doar în căminele universității. Aceasta este o interpretare neargumentată, în condițiile în care ar putea să fie cazați în afara campusului universitar și primesc pentru a suporta cheltuielile de cazare o subvenție. Această măsură venită în sprijinul studenților este prevăzută de OUG nr. 73/2004 privind instituirea subvențiilor individuale de sprijin pentru cazare pentru studenții care locuiesc în alte spații decât căminele instituțiilor de învățământ superior de stat.

Instanța nu a motivat în niciun fel de ce concluzionează că măsurile dispuse de către senatul universității prin hotărârea contestată nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, or actul administrativ de aplicare a legii nu poate deroga, nu se poate substitui și nici adăuga la lege, în sensul în care nu indică modul în care senatul prin măsurile luate se substituie legii sau derogă de la aceasta sau adaugă la aceasta.

Senatul doar instituie ce documente legale trebuie să prezinte studentul la cazare în context pandemic, neobligând studenții la nicio conduită, doar urmărind scopul legitim pe care chiar instanța îl recunoaște: de a lua măsuri generale de prevenire a îmbolnăvirilor cu SARS-CoV-2 în unitățile și instituțiile de învățământ, în scopul asigurării dreptului la învățatură și a dreptului la sănătate, pentru beneficiarii primari ai dreptului la învățatură, studenți și personalul din sistemul național de învățământ.

Este o simplă afirmație a instanței de fond prin care încearcă să argumenteze, nu înțelege să o motiveze.

Mai mult, instanța a adus și alte argumente vădit neprobate și care sunt de competența specialiștilor epidemiologi: deși vaccinarea poate contribui la creșterea imunității persoanelor vaccinate, nu reprezintă o garanție, și nici testul RT-PCR de altfel, că persoanele respective nu sunt purtătoare ale virusului SARS-CoV-2.

Această concluzie a instanței nu este argumentată, susținută de vreo probă, de vreo referire a instanței la studii medicale, la documente oficiale. Nici nu se precizează care este sensul acestei opinii, fiind un argument străin de natura pricinii.

A arătat că instanța nu a indicat pentru ce motive nu a luat în considerare argumentele recurente privind gravitatea consecințelor pe care le-ar avea neluarea măsurilor de prevenție și, în acest sens, a invocat HG nr. 826/2021, măsurile luate prin această hotărâre ar însemna practic că, periodic, câte 2 săptămâni, studenții dintr-un întreg cămin să fie lipsiți de posibilitatea de a merge la cursuri, laboratoare sau poate examene sau să fie nevoiți să se mute temporar din căminul universității, ceea ce ar perturba grav activitatea acestora. Măsura de a se solicita la cazare documentele menționate în mod alternativ diminuează mult posibilitatea să devină incident alineatul menționat.

Mai mult decât atât, instanța a reținut că la data la care s-a emis hotărârea senatului erau în vigoare prevederi identice, cele ale art. 1 l (3) ale HG nr. 432/08.04.2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, pe care le-a inserat.

A arătat că instanța de fond a interpretat eronat prevederile menționate, astfel încât interpretarea sa vine în contradicție cu sensul acestora și al altor texte coroborate.

În mod vădit instanța a apreciat că Senatul, în aplicarea prevederilor care îi instituie responsabilități, ar fi trebuit doar să repete ceea ce deja instituise legiuitorul, această interpretare lipsind de sens posibilitatea oferită de legiuitor de a lua măsuri de protecție.

Instanța nu a argumentat, așa cum a arătat, de ce aceste măsuri nu ar fi legale, a concluzionat, dar nu a motivat opinia sa

că senatul adaugă la lege, se substituie legiuitorului, derogă de la legislație.

Având în vedere argumentele aduse anterior prin care a indicat că instanța de fond a interpretat eronat prevederile art. 2 din Hotărârea Senatului USV nr. 29/22 aprilie 2021 ca pe niște restricții la accesul în cămin, Decizia Curții Constituționale nr. 457/3—30 este o motivare străină cauzei, întrucât senatul nu impune niciun fel de restricții.

A arătat că instanța nu a motivat în ce mod sunt restricționate drepturi, nu a adus motivări pentru respingerea argumentelor că nu au fost încălcate drepturile constituționale enumerate de reclamant: art. 16, 26 și art. 34 din Constituția României și nici de ce a respins apărările noastre vizând fondul referitoare la acestea.

În contextul actual internațional în care, astfel cum a devenit de notorietate prin difuzarea în presă, CEDO nu a acceptat cererea a 671 de pompieri francezi care solicitau să se suspende obligativitatea vaccinării prevăzută prin legea din 5 august 2021 referitoare la gestionarea crizei sanitare, iar la nivel național senatele altor universități transmit comunicate de presă referitoare la modalitatea de cazare în care regula este că sunt primiți doar studenții vaccinați, consideră că interpretarea eronată a articolului anulat de instanța de fond lipsește senatul universității în mod abuziv de posibilitatea de a-și îndeplini atribuțiile privind responsabilitatea de a asigura dreptul la educație și sănătate al comunității universitare.

Pentru motivele arătate a solicitat admiterea recursului, casarea în parte a sentinței recurate în privința capetelor de cerere referitoare la admiterea acțiunii având ca obiect anulare act administrativ și anularea art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava nr. 540/8.09.2021, precum și a obligării recurente la plata cheltuielilor de judecată și reținerea cauzei spre rejudecare în sensul respingerii cererii de anulare a art. 2 lit. a) și b) din Hotărârea Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava nr. 29/22 aprilie 2021 și a respingerii obligării acesteia la plata cheltuielilor de judecată și a despăgubirilor solicitate.

În drept, cererea de recurs se întemeiază pe prevederile Legii nr. 554/2004, cu modificările ulterioare, art. 1, 2, 7, 8, 11, 14, 20, art. 488 alin. (1) punctele 6 și 8 din Codul de procedură civilă, prevederile Regulamentului de organizare și funcționare a Senatului Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava, prevederile Legii nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID 19, art. 136 și 213 din Legea educației naționale nr. 1/2011, art. 7 din OUG nr. 141/2020, art. 1 l din HG nr. 432/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României, art. 16, 26 și 34 din Constituția României.

Prin **întâmpinarea** depusă la 13 octombrie 2021 (f. 29—31 dosar) reclamantul Căluș Florin a arătat că cele două motive de recurs nu sunt argumentate, instanța nedând o hotărâre în care motivele să fie contradictorii, nici neaplicând greșit normele de drept material.

În argumentarea sa prin care înțelege să afirme că instanța a interpretat greșit normele cuprinse în hotărârea senatului universității, recurentul folosește argumente cu adevărat contradictorii, introducând distincții inexistente, prin care încearcă să acrediteze ideea că nu s-au încălcat drepturile și libertățile cetățenești prin cererea ca, la cazare, să se prezinte unul dintre cele trei documente: adeverința de vaccinare, adeverința de testare RT-PCR sau adeverința din care să rezulte „trecerea prin boală”. Recurenta pierde din vedere faptul că obligativitatea testării pentru virus nu este sprijinită de nicio decizie a Parlamentului României, că testarea în România nu este obligatorie printr-o lege organică și, prin urmare, prevederile subsecvente ale Guvernului sau senatului unei

universității nu se sprijină pe un temei legal, absolut obligatoriu în condițiile în care testarea este un act medical ce nu se poate impune fără acordul persoanei testate, iar dacă se urmărește impunerea sa pe termen limitat, se poate face doar printr-o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale pe o perioadă determinată, această restrângere neputându-se face decât pe baza unei legi emise de Parlament, conform Deciziei nr. 458/2020 a CCR.

Din această perspectivă, hotărârea senatului universității, întemeiată pe hotărâri de Guvern ce nu sunt la rândul lor întemeiate pe dispoziții ale unei legi emise de Parlament, reprezintă o formă de triere discreționară și discriminatorie față de studenți. Discriminarea și caracterul discreționar sunt subliniate de faptul că studenții sunt obligați să își facă, împotriva voinței lor, fără a fi obligați de o lege a Parlamentului României, un test ale cărui costuri le suportă din propriile resurse și care are un grad foarte mare de probabilitate de a fi greșit.

Caracterul discreționar și disproportionat cu situația pe care încearcă să o soluționeze transpare și din faptul că un asemenea test ar putea să constate starea unui intern într-un cămin studențesc strict la momentul cazării, or dacă testul are rațiuni medicale și urmărește eradicarea infectării cu virusul COVID, el nu poate fi suficient, ceea ce sugerează că un student admis pe baza unui test ar fi obligat să îl reia periodic, ceea ce l-ar pune într-o situație de inferioritate față de cei ce și-au făcut vaccinul și care, zice-se, au o oarecare imunitate, sau față de cei ce au avut „șansa” de a se îmbolnăvi de COVID și nu trebuie să facă astfel de teste.

Astfel, considerând faptul că dispoziția hotărârii senatului universității nu beneficiază de un temei legal real, consideră că instanța a operat la interpretarea corectă a legii și la aplicarea ei la fel de corectă.

În ceea ce privește respingerea excepției lipsei procedurii prealabile, recurenta a considerat că instanța a aplicat eronat legea atunci când a decis că regulamentul universității conferă deciziilor sale un caracter definitiv și obligatoriu.

De asemenea, a considerat că instanța a aplicat corect prevederile art. 7 alin. (4) al Legii nr. 554/2004, considerând hotărârea senatului ca un act administrativ ce nu mai poate fi revocat și deja produce efecte juridice. Rolul unei proceduri prealabile este acela de a încerca o rezolvare amiabilă a situației contencioase, în felul acesta derobând instanțele de spețe care pot fi rezolvate pe cale administrativă.

Atribuirea caracterului definitiv și executoriu hotărârilor senatului nu înseamnă că ele nu mai pot fi atacate în instanță, ci doar că odată adoptate nu mai pot fi schimbate pe cale amiabilă, ci doar pe calea procedurii contencioase.

În aceste condiții, procedura prealabilă ar apărea ca un act pur formal, ce nu servește niciun scop juridic.

Argumentarea recurentului este difuză, susținând că instanța i-ar fi conferit senatului „dreptul de a deroga de la prevederile legale”, lucru pe care instanța nu l-a făcut, aceasta limitându-se la a constata că prin caracterul asumat al deciziilor sale senatul universității a exclus posibilitatea soluționării chestiunii pe cale amiabilă a procedurii prealabile, făcând-o pe aceasta inutilă, nicidecum că senatul ar putea sustrage o astfel de decizie controlului judecătoresc, ceea ce, cu adevărat, nu ar putea face. În consecință, nici în această situație nu poate fi vorba de o interpretare greșită a legii, ci de o interpretare greșită a motivării instanței.

În privința modului de comunicare a hotărârii senatului, instanța a reținut corect, într-un argument subsidiar ce nu are niciun impact asupra deciziei, neconstituindu-se într-un considerent decizoriu sau decisiv, că nu se poate constata exact momentul la care reclamantul a luat cunoștință personal de

decizia universității pentru a se stabili un termen de la care curge obligativitatea formulării procedurii prealabile.

Faptul că Regulamentul USV specifică cum se face publicitatea unui act administrativ este irelevant, deoarece prevederea legală este că termenul curge de la momentul la care reclamantul ia cunoștință de el. Cine poate stabili dacă reclamantul a citit sau nu pagina de web a facultății?

Argumentul formulat de către recurentă, că nu a contestat introducerea unei plângeri prealabile, ci doar că a menționat tardivitatea sa, este anulat de argumentul prezentat de instanță și discutat mai sus, cu privire la modul în care s-a făcut publicitatea actului administrativ.

Referitor la faptul că acțiunea ar fi fost introdusă prea devreme față de prevederile art. 11, expresia „în termen de șase luni” are în vedere un termen extinctiv, nu unul suspensiv, așa cum pare a considera intimata. Cum s-a demonstrat că plângerea prealabilă nu era necesară, iar acea cerere de comunicare de informații în baza Legii nr. 544/2001 este o formă de comunicare instituțională care poate fi considerată procedură prealabilă.

Cu privire la fondul cauzei, pârâta interpretează greșit, o dată în plus, considerentele instanței care sunt foarte corecte, în sensul în care remarcă faptul că OUG nr. 114/2020 nu prevede în niciun articol al său printre măsurile concrete pe care trebuie să le ia universitățile dovedirea vaccinării, a testării sau a trecerii prin boală.

Nefiind specificate în mod concret aceste măsuri, ele nu pot fi aplicate discreționar, printr-o simplă hotărâre de senat universitar, întrucât aceste măsuri sunt de natură a îngradi exercitarea temporară a unor drepturi și libertăți și nu se pot adopta prin OUG, conform art. 115 alin. (6) din Constituție, cu atât mai puțin prin HG, conform Deciziei nr. 458/2020 a CCR.

Prin urmare, instanța nu își propune să îngradească sau să cenzureze dreptul universității de a lua măsuri de protecție a sănătății, ci doar constată că temeiul legal invocat de către intimată nu este suficient și nu conține dispoziții de natură a conduce la îngradirea unor drepturi cetățenești.

În acest sens, instanța a constatat foarte corect că, procedând așa cum a făcut-o, universitatea s-a substituit legii și a adăugat la lege, deoarece măsurile impuse nu se pot regăsi concret într-o lege emisă de Parlament, de natură a îngradi exercitarea temporară a unor drepturi, prevederile cu caracter general ale OUG invocate nefiind suficiente pentru a putea lua astfel de măsuri. Șirul interpretărilor greșite ale motivării instanței se continuă cu afirmația că argumentul că vaccinarea nu este obligatorie ar fi argument străin cauzei. În realitate, argumentul este foarte pertinent și el se completează cu acela că nici testarea cu testul RT-PCR nu este obligatorie, deoarece nu se regăsește în nicio dispoziție a vreunei legi emise de Parlamentul României, iar regăsirea ei în hotărâri de Guvern este irelevantă, deoarece acele hotărâri de Guvern nu sunt îndreptățite să adauge la lege, ele fiind simple norme de aplicare a voinței parlamentare, care nu s-a exprimat în sensul condiționării actului de învățământ, care circumscrie și cazarea, ca formă de asigurare a bunei desfășurări a acestei activități, de prezentarea unui test RT-PCR, în condițiile în care aceste teste s-au dovedit complet irelevante pentru testarea cu acest virus și urmează a fi scoase de pe piață la sfârșitul acestui an.

În plus, măsura testării este discriminatorie și arbitrară și din motivul invocat anterior, din care rezultă că acceptarea cazării în baza testării RT-PCR conduce la o situație în care studentul în cauză trebuie să se testeze regulat, ceea ce îl pune într-o situație de inferioritate față de colegii săi, dar și într-una în care poate fi discriminat pe acest motiv. Că este așa ne demonstrează și precizarea că intimata se ține obligată a achita contravaloarea a trei astfel de teste.

Consideră că instanța a motivat suficient afirmația că senatul s-a substituit legii atunci când a luat decizia de a impune cele trei condiții de admitere, prin afirmația că nu există cadru legal pentru ele.

Pentru aceste motive, consideră că nu sunt îndeplinite condițiile impuse de către art. 488 alin. (1) pct. 6 și 8 din Codul de procedură civilă pentru a promova acțiunea de recurs și a solicitat respingerea recursului, menținerea sentinței și obligarea intimatului la plata cheltuielilor de judecată și a unor daune morale.

A solicitat în temeiul art. 18 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 daune morale în cuantum de 80.000, deoarece, prin Decizia cu nr. 29/22.04. 2021, emisă de Senatul Universității „Ștefan cel Mare”, i-a creat o stare de inferioritate și de discriminare, obligându-l să se testeze împotriva voinței mele, creându-mi un profund disconfort psihic.

Consideră că această solicitare nu se constituie într-o îmbogățire fără justă cauză, deoarece aceasta din urmă este considerată a fi lipsită de o motivare, or, în cazul său are o motivare foarte serioasă ce ține de respectarea drepturilor omului într-un stat de drept.

La data de 24 noiembrie 2021 numita Nuț Gabriela Ștefania și Asociația Daria Constanța au depus cerere de intervenție accesorie în favoarea reclamantului Căluș Florin (f. 49—53 dosar) și au solicitat respingerea recursului formulat de pârâta USV, menținerea Sentinței civile nr. 540/2021 din 8.09.2021 pronunțate de Tribunalul Suceava, Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 3.384/86/2021, ca legală și temeinică.

În condițiile în care instanța de recurs va respinge cererea de intervenție accesorie ca inadmisibilă, fără a fi comunicată recurentei, fără a fi pusă în discuție contradictorie și va anula în parte sentința recurată, cu reținerea spre rejudecare potrivit solicitării recurentei-pârâte, au solicitat amânarea pronunțării în vederea depunerii de concluzii scrise.

De asemenea, dacă Curtea va desconsidera motivarea în fapt și în drept formulată de intimatul-reclamant Căluș Florin în apărare față de motivele învederate de către recurentul-pârât, va respinge cererea de intervenție accesorie ca inadmisibilă și va anula în parte sentința recurată, cu reținerea spre rejudecare, au solicitat fixarea unui nou termen de judecată pentru a pune în discuție contradictorie între părți prezenta cauză. Dacă și această solicitare va fi desconsiderată, au solicitat amânarea pronunțării în vederea depunerii de concluzii scrise.

În continuare au prezentat istoricul litigiului, apoi au arătat, cu privire la excepția inadmisibilității cererii, din lipsa plângerii prealabile, că excepția este neîntemeiată raportat la prevederile art. 7 alin. (5) din Legea nr. 554/2004, conform cărora această etapă nu este obligatorie în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate, întrucât au produs, produc efecte juridice efective.

Așadar, față de aspectul că actele administrative a căror anulare și inexistență se solicită nu mai pot fi revocate întrucât au intrat deja în circuitul civil și au produs efecte juridice, se reține că procedura prealabilă nu este obligatorie.

Luând în considerare că prin cererea de chemare în judecată reclamantul a învederat că menținerea actului, adică Hotărârea senatului nr. 29/22.04.2021, în circuitul juridic echivalează cu imposibilitatea de a dormi în cămin, iar efectuarea testelor pe cheltuiala proprie echivalează cu golirea de conținut a patrimoniului reclamantului.

Au mai arătat că reclamantul Căluș Florin consideră că prin fapta sa Universitatea „Ștefan cel Mare” i-a creat un sentiment al discriminării în raport cu colegii săi vaccinați, fiind expus unei false judecăți „de a nu avea grijă de sănătatea celorlalți”, rezultă indubitabil faptul că actul atacat, act administrativ cu caracter

normativ, emis de o autoritate publică în vederea executării unor „legi”, care a intrat în circuitul civil și este definitiv, și-a produs efectele, astfel încât procedura plângerii prealabile este lipsită de finalitate practică.

Prin urmare, s-a reținut că actul și-a produs deja efectele juridice efective, astfel încât procedura prealabilă este lipsită de finalitate practică, drept care a solicitat respingerea excepției ca neîntemeiată.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea constată următoarele:

Recurenta-pârâtă invocă motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă, susținând că hotărârea recurată nu cuprinde motivele pe care s-a întemeiat, cuprinde motive contradictorii și străine de natura cauzei.

Examinând hotărârea atacată sub aspectul invocat, Curtea constată că instanța de fond a analizat cauza, argumentând atât în fapt, cât și în drept soluția pronunțată, iar motivarea acesteia nu cuprinde raționamente care să fie contrare ori motive străine de natura cauzei. În concret, motivarea instanței de fond, în esență, s-a bazat pe împrejurarea că măsurile dispuse de către senatul universității nu reprezintă o transpunere a normelor legale, ci se substituie acestora, în contextul în care solicitarea intimatului-reclamant a avut la bază încălcarea drepturilor prevăzute de Constituția României.

Prin urmare, motivul de casare întemeiat pe dispozițiile art. 488 alin. (1) pct. 6 din Codul de procedură civilă este neîntemeiat.

De asemenea, recurenta-pârâtă invocă și motivul de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă, invocând greșita interpretare sau aplicare a normelor de drept material.

Sub un prim aspect, recurenta-pârâtă formulează critici referitoare la soluția de respingere a excepției inadmisibilității acțiunii rezultate din tardivitatea introducerii plângerii prealabile, susținând pe de o parte faptul că plângerea prealabilă ar fi fost formulată tardiv raportat la momentul aducerii la cunoștință a actului atacat — notificarea transmisă universității fiind în temeiul Legii nr. 554/2001 privind informațiile de interes public, iar pe de altă parte că acțiunea ar fi fost formulată prematur — chiar și prin raportare la răspunsul la notificarea transmisă, fără ca petentul să aștepte răspunsul senatului la plângerea formulată. Curtea reține că, în mod corect, prima instanță a respins excepția inadmisibilității în contextul în care prin Notificarea transmisă universității, înregistrată sub nr. 16.573/5.08.2021 (f. 52 dosar fond), intimatul-reclamant a solicitat revenirea asupra hotărârii senatului universității contestate, considerând solicitările din conținutul acesteia nelegale și abuzive. Acest aspect a fost clarificat prin adresa completatoare (f. 53 dosar fond), în sensul că solicită anularea art. 1 și 2 din Hotărârea senatului nr. 29/20.04.2021. Față de natura actului administrativ, având în vedere dispozițiile art. 7 alin. (1) teza a II-a din Legea nr. 554/2004 ce prevăd, pentru motive temeinice, introducerea plângerii prealabile și peste termenul de 30 de zile de la comunicarea actului administrativ, dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii acestuia, întrucât hotărârea contestată a fost emisă la data de 20.04.2021, iar plângerea prealabilă a fost formulată la data de 5.08.2021 (f. 52 dosar fond), în mod corect a reținut prima instanță respectarea termenului legal sub acest aspect.

De asemenea, Curtea reține că prevederile Legii nr. 554/2004 nu condiționează admisibilitatea cererii de chemare în judecată de soluția dispusă în cazul plângerii prealabile astfel că împrejurarea că la data sesizării instanței de judecată nu a expirat termenul de soluționare a plângerii prealabile nu determină inadmisibilitatea acesteia. Mai mult, pe parcursul procesului s-a împlinit termenul legal de soluționare a

plângerii prealabile, astfel că presupusa prematuritate a acțiunii a rămas fără obiect. Mai mult, recurenta-pârâtă a răspuns intimatului-reclamant prin Notificarea nr. 16.907/16.08.2021 cum recunoaște chiar aceasta, inclusiv prin memoriul de recurs, invocând însă în apărare faptul că răspunsul ar fi fost dat în temeiul Legii nr. 544/2001 privind informațiile de interes public, aspect irelevant, în contextul în care, așa cum s-a menționat anterior, Legea nr. 544/2004 nu condiționează admisibilitatea acțiunii de un astfel de răspuns.

Referitor la criticile vizând soluția de respingere a excepției lipsei de interes în promovarea acțiunii, Curtea reține faptul că prin cererea de chemare în judecată intimatul-reclamant a afirmat încălcarea unor drepturi cu privire la criteriul cazării în căminul studentesc impus prin Hotărârea senatului nr. 29 din 22 aprilie 2021, având în vedere cererea de cazare formulată la 14.06.2021, actul contestat producându-i o vătămare efectivă a drepturilor sau intereselor legitime afirmate. Astfel, întrucât reclamantul este student în anul II la Facultatea de Istorie și Geografie din cadrul USV Suceava și a formulat o cerere de cazare în căminul studentesc al Universității „Ștefan cel Mare” din Suceava pentru anul școlar 2021—2022, acesta justifică condiția de admisibilitate a cererii de chemare în judecată, respectiv interesul, conform Procedurii privind cazarea studenților în cămine, aprobată în ședința senatului din 24.05.2011, cererile de cazare se depun în lunile iunie—iulie, anul curent, pentru anul școlar următor (f. 31 dosar fond). Așadar, este lipsită de logică argumentația recurenteii-pârâte care susține că lipsa de interes a intimatului-reclamant este dată de împrejurarea că acesta este deja cazat în căminul studentesc al universității, în contextul în care cererea de cazare vizează anul școlar următor. Prin urmare, în mod corect, prima instanță a respins excepția lipsei de interes invocate de către recurenta-pârâtă.

Pe fond, recurenta-pârâtă susține că hotărârea atacată a fost dată cu aplicarea greșită a normelor de drept material, respectiv a prevederilor art. 7 din OUG nr. 141/2020, a art. 11 din HG nr. 432/2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor ce se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, prevederile art. 1 alin. (3) și art. 2 din Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății nr. 3.235/93/4.02.2021, art. 76 alin. (2) din Regulamentul Senatului USV, prevederile art. 2 din Hotărârea Senatului Universității nr. 29/22 aprilie 2021. Criticile recurenteii-pârâte nu sunt întemeiate.

Potrivit art. 7 din OUG nr. 141/2020, „(1) În funcție de situația epidemiologică și de specificul fiecărei instituții de învățământ superior, în baza autonomiei universitare, cu asumarea răspunderii publice și cu respectarea calității actului didactic, modalitatea de desfășurare a activității didactice ce presupune prezența fizică a studenților se stabilește prin hotărâre a senatului universitar, cu respectarea măsurilor stabilite prin ordinul prevăzut la art. 2 și a reglementărilor generale și sectoriale din Uniunea Europeană privind minimul orelor de practică.

(2) Modalitatea de desfășurare a activităților didactice poate fi stabilită astfel:

- a) prezența fizică a studenților la toate activitățile didactice;
- b) prezența fizică a studenților la anumite activități didactice, stabilite conform hotărârii senatului universitar;
- c) suspendarea activităților didactice pentru realizarea cărora se impune prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ superior.

(3) Reluarea activităților didactice care presupun prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ, suspendate în condițiile alin. (1) și alin. (2) lit. b) și c), în condiții de siguranță

sanitară, se dispune prin hotărâre a senatului universitar, după obținerea avizului direcției județene de sănătate publică/Direcției de Sănătate Publică București, emis în termen de cel mult 7 zile de la solicitare, aviz care certifică îndeplinirea condițiilor de siguranță epidemiologică pentru reluarea activității.”

Conform HG nr. 432/8.04.2021 privind prelungirea stării de alertă pe teritoriul României începând cu data de 13 aprilie 2021, precum și stabilirea măsurilor care se aplică pe durata acesteia pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, în vigoare la data adoptării hotărârii Senatului USV, art. 11: „În condițiile art. 5 alin. (3) lit. f) și ale art. 38 din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare, se stabilesc următoarele măsuri:

1. activitatea în creșe și after-school-uri este permisă numai cu respectarea condițiilor stabilite prin ordin comun al ministrului educației, al ministrului muncii și protecției sociale și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

2. în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ sunt permise activitățile didactice și alte activități specifice, precum și organizarea și desfășurarea examenelor pentru elevi/studenți, cadre didactice, în condițiile respectării măsurilor de prevenire, stabilite prin ordin comun al ministrului educației și al ministrului sănătății, emis în temeiul art. 71 alin. (2) din Legea nr. 55/2020, cu modificările și completările ulterioare;

3. la apariția a 3 cazuri de infectare cu virusul SARS-CoV-2 într-un interval de 7 zile consecutive, în spațiile destinate cazării elevilor sau studenților, se instituie măsura închiderii clădirii pentru o perioadă de 14 zile. Pentru elevii/studenții care nu au posibilitatea deplasării la domiciliu sau o altă locație se asigură de către unitatea/instituția de învățământ responsabilă cazarea în condiții de carantină, precum și măsurile necesare pentru sprijinirea asigurării necesităților de bază.”

Prin Ordinul comun emis de Ministerul Educației și Ministerul Sănătății nr. 3.235/93 din 4 februarie 2021 au fost aprobate măsurile de organizare a activității în cadrul unităților/instituțiilor de învățământ în condiții de siguranță epidemiologică pentru prevenirea îmbolnăvirilor cu virusul SARS-CoV-2.

Art. 1 alin. (3) prevede că modalitatea de desfășurare a activităților ce presupun prezența fizică a studenților în instituțiile de învățământ superior se decide în conformitate cu principiul autonomiei universitare, cu respectarea prevederilor legale aplicabile.

Art. 2. — (1) Direcția de sănătate publică județeană/a municipiului București, denumite în continuare *DSPJ/DSPMB* informează, înainte de reluarea cursurilor, după vacanțele școlare/universitare, inspectoratul școlar județean/al municipiului București, denumite în continuare *ISJ/ISMB*, respectiv senatul universitar al instituției de învățământ superior, comitetul județean/al municipiului București pentru situații de urgență, denumite în continuare *CJSU/CMBSU*, cu privire la situația epidemiologică la nivelul fiecărei localități, în vederea stabilirii scenariului de începere a cursurilor.

(2) *ISJ/ISMB* transmite unităților școlare/conexe informarea *DSPJ/DSPMB* referitoare la situația epidemiologică la nivelul fiecărei localități, pentru stabilirea scenariului de funcționare.

(3) Scenariul de funcționare al unității/instituției de învățământ, pe parcursul anului școlar/universitar, se va actualiza în funcție de situația epidemiologică, prin raportare la prevederile art. 3, cu excepția situației în care localitatea intră în carantină.

Din coroborarea normelor legale enunțate rezultă că instituțiile de învățământ superior pot hotărî asupra măsurilor privind prevenirea răspândirii infecției cu virusul SARS-CoV-2 numai cu respectarea prevederilor legale aplicabile și având la

bază situația epidemiologică de la nivelul localității comunicată de către direcția de sănătate publică.

Este cert că prin Constituția României sunt reglementate, începând cu art. 22 până la art. 52, drepturile și libertățile fundamentale, iar prin art. 53 se arată că „(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav. (2) Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Actul administrativ individual litigios are un efect de limitare a exercitiului unor drepturi și libertăți fundamentale, deși se susține că premisa esențială sub acest aspect se regăsește în Legea nr. 55/2020, care constituie temeiul legal primar al respectivei restrângeri, adoptată pentru apărarea sănătății publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor și pentru prevenirea consecințelor unui sinistru deosebit de grav.

În cuprinsul considerentelor Deciziei nr. 457/2020, Curtea Constituțională, în soluționarea excepției de neconstituționalitate a unor prevederi din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 a reținut că, potrivit art. 53 din Constituție, exercitiul unor drepturi fundamentale poate fi restrâns numai prin lege și cu respectarea condițiilor prevăzute de același text constituțional. În contextul situației de criză generate de pandemia de COVID-19, numai Parlamentul, prin lege, poate proceda la adoptarea unor măsuri restrictive, cu caracter esențialmente temporar și, după caz, gradual, proporționale cu nivelul de gravitate prognozat sau manifestat al acesteia, pentru prevenirea și înlăturarea amenințărilor iminente la adresa drepturilor la viață, integritate fizică și psihică.

Este dincolo de orice dubiu că art. 26 din Constituția României atestă că „Autoritățile publice respectă și ocrotesc viața intimă, familială și privată.” — alin. (1), respectiv că „Persoana fizică are dreptul să dispună de ea însăși, dacă nu încalcă drepturile și libertățile altora, ordinea publică sau bunele moravuri.” — alin. (2). În aceste condiții, oricărei persoane fizice i se asigură dezvoltarea, fără interferențe exterioare, a personalității sale, inclusiv în relație cu alte ființe umane, implicând și o zonă de interacțiune a persoanei cu ceilalți

Pe cale de consecință, având în vedere cele anterior menționate, Curtea apreciază recursul ca nefondat, urmând a-l respinge ca atare.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În numele legii,

DECIDE:

Respinge ca nefondat recursul declarat de pârâta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, cu sediul în municipiul Suceava, Str. Universității nr. 13, împotriva Sentinței nr. 540 din 8 septembrie 2021, pronunțată de Tribunalul Suceava — Secția de contencios administrativ și fiscal, intimat fiind reclamantul Căluș Florin, cu domiciliul ales în xxx, și Nuț Gabriela Ștefania și Asociația Daria Constanța, ambii cu domiciliul în municipiul xxx, cu cerere de intervenție accesorie.

Definitivă.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței azi, 13 ianuarie 2022.

Președinte,
Gabriel Florariu

Judecător,
Diana Grigorean

Grefier,

membri ai societății. Totodată, orice persoană fizică are dreptul să dispună de ea însăși.

Este adevărat că drepturile și libertățile fundamentale nu prezintă în principiu un caracter absolut, ci sunt susceptibile de limitări. În plus, toate drepturile și libertățile fundamentale se pot găsi la un moment dat în concurs de exercitare de către titulari diferiți, așa cum este situația persoanei ce își dorește a fi protejate drepturile sale la viață, la integritate fizică și la sănătate, respectiv a persoanei ce dorește să dispună de ea însăși ori să își exercite viața privată.

Însă pentru astfel de situații, este necesară asigurarea unui just echilibru în exercitarea fiecărei categorii de drepturi și libertăți fundamentale aflate în potențial conflict.

Or, întrucât prin lege nu s-au impus limitări/condiționări de felul celor regăsite în actul administrativ individual contestat, Curtea reține că senatul universității s-a substituit legiuitorului, impunând condiții suplimentare la cazare, ce nu se regăsesc în nicio lege în vigoare la momentul adoptării hotărârii contestate.

Autonomia universitară garantată de Constituția României prin art. 32 alin. (6) și de art. 123 din Legea nr. 1/2011 nu dă dreptul niciunei instituții de învățământ să încalce legislația în vigoare și să stabilească limitări de drepturi, fapt ce poate fi realizat doar prin lege, conform art. 53 din Constituție, și doar de către Parlament. Raportat la competențele pe care le au organele de conducere și execuție din cadrul unei universități conform prevederilor Legii nr. 1/2011, ne aflăm în mod evident în fața unei depășiri a competențelor legale ale Universității „Ștefan cel Mare” Suceava prin impunerea unor condiții suplimentare la cazarea în cămin.

Mai mult, o astfel de măsură ar încălca și art. 26 din Convenția privind drepturile omului și biomedicina din 1997 (Convenția de la Oviedo), care presupune că orice restricții la exercitarea drepturilor omului nu pot fi prevăzute decât prin lege și trebuie să constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru siguranța publică, prevenirea infracțiunilor penale, ocrotirea sănătății publice sau protecția drepturilor și libertăților altora.

În plus, decizia senatului universității încalcă și principiul echității — în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare, principiul asigurării egalității de șanse, principiul centrării educației pe beneficiarii acesteia (pe student), principiul fundamentării deciziilor pe dialog și consultare și principiul respectării dreptului la opinie al studentului ca beneficiar direct al sistemului de învățământ, precum și principiul transparenței și al autonomiei universitare, garantate de Legea educației naționale nr. 1/2011.

Cu opinia separată a doamnei judecător Ioana Posteucă în sensul:

Admite recursul. Casează în parte sentința atacată. Respinge acțiunea, ca nefondată. Menține celelalte dispoziții care nu sunt contrare prezentei. Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților prin intermediul grefei instanței azi, 13 ianuarie 2022.

Examinând criticile aduse hotărârii atacate de către recurenta Universitatea „Ștefan cel Mare” Suceava, apreciez că acestea sunt parțial întemeiate.

Referitor la argumentele privind lipsa de motivare a hotărârii instanței de fond, ce se subsumează cazului de casare prevăzut de art. 488 pct. 6 din Codul de procedură civilă, consider că acestea sunt nefondate, sentința fiind motivată în fapt și în drept potrivit dispozițiilor legale, fiind în acord sub acest aspect cu opinia majoritară.

De asemenea, pentru considerentele reținute în opinia majoritară, sunt neîntemeiate apărările referitoare la modul de soluționare de către instanța de fond a excepțiilor invocate de către pârâtă.

Însă, în ceea ce privește existența motivului de casare prevăzut de art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă, întemeiat pe argumentația că instanța de fond a realizat o aplicare greșită a normelor de drept material incidente în cauză, apreciez că acesta este dat.

Prin cererea de chemare în judecată reclamantul a susținut în esență că aplicarea unor eventuale restricții sau sancțiuni pe criteriul nevaccinării/neefectuării testului RT-PCR ar reprezenta o măsură discriminatorie, ce ar aduce atingere grav drepturilor garantate de lege.

Cu titlu prealabil, se impune a se constata că anularea unui act administrativ poate fi dispusă de către o instanță de judecată numai dacă se face dovada nelegalității acestuia. Or, în prezenta cauză, nu se poate reține existența unui astfel de motiv de nelegalitate a Hotărârii nr. 29 din 22.04.2021 a Universității „Ștefan cel Mare” Suceava.

Aprecierea instanței de fond în sensul că adoptarea unor măsuri constând în limitarea dreptului studenților de a fi cazați în cămin nu se poate realiza decât prin lege este corectă, doar că în situația analizată legiuitorul a conferit prin lege posibilitatea universităților de a organiza activitatea didactică și de a lua măsurile necesare, inclusiv pe perioada pandemiei.

Astfel, pornind de la principiul constituțional al autonomiei universitare, garantat de art. 32 din Constituție și reglementat de Legea educației naționale nr. 1/2011, legiuitorul a recunoscut universităților posibilitatea de a organiza modalitatea de

desfășurare a activității didactice și de a stabili criteriile de acces al studenților în cămine, acest beneficiu fiind condiționat și anterior pandemiei, întrucât locurile din cămine erau insuficiente pentru toți studenții ce urmează cursurile universitare.

Și pe perioada stării de alertă declarate din cauza epidemiei de COVID-19, organizarea activității didactice și a celei conexe a revenit universităților, cu respectarea principiului autonomiei universitare. Consacrarea legislativă a autonomiei universitare și pe perioada stării de alertă este neechivocă față de prevederile art. 40 din Legea nr. 55/2002 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19 coroborate cu prevederile OUG nr. 141/2020 privind instituirea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ și pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011.

Pe cale de consecință, stabilirea criteriilor de acces al studenților în cămine s-a realizat de către recurenta USV în temeiul unor legi, ale căror dispoziții îi conferă această competență.

Condiționarea prevăzută de măsura inserată în art. 2 din Hotărârea Senatului USV nr. 29 din 22.04.2021 nu impunea, în mod evident, o obligație a studenților de a se vaccina, ci permitea cazarea și pe baza adeverinței eliberate de medicul de familie din care să rezulte că studentul s-a vindecat de virus, respectiv a unui test PCR negativ, decontarea fiind asigurată de USV în limita a 3 teste pe durata anului universitar.

În același timp, măsura era justificată de interesul legitim al protejării tuturor studenților cazați în cămine, atât sub aspectul prevenirii îmbolnăvirii rapide a acestora, întrucât utilizau spații comune, cât și sub aspectul preîntâmpinării închiderii căminelor pentru o perioadă de 14 zile la fiecare înregistrare a 3 cazuri de infectare în interval de 7 zile, astfel cum prevede art. 10 pct. 3 din HG nr. 826/2021, situații ce ar fi determinat suportarea cheltuielilor de cazare în alte spații pentru toți studenții din cămin, exceptând studenții care nu ar fi avut această posibilitate și ar fi rămas în carantină în interiorul căminului în această perioadă.

Având în vedere argumentele reținute anterior, consider că instanța de fond a realizat o aplicare greșită a normelor legale incidente cauză, acțiunea promovată de reclamant fiind neîntemeiată, astfel că apreciez a fi întrunite condițiile pentru existența motivului de cazare prevăzut de art. 488 pct. 8 din Codul de procedură civilă.

Judecător,

Ioana Loredana Posteucă

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

